

„Jaa, jos totta puhun, niin ei ole sen parem-
 paa miestä maailmassa kuin Petteri on, en-
 kä minä koskaan semmoista ihmistä ole
 tavannut!” Kas niin on hän ja moni muu
 sanonut, vaikk' en minä siitä välitä. Itse
 paraiten tunnen, kuinka heikko olen. Mut-
 ta sen tiedän myös, että olen koettanut
 ja koetaan tehdä sitä, mikä on Jumalille
 sovelista eikä välitä maailmasta yhtään.
 ... En ole kuullut rouva Selmeriä eikä
 ole koskaan välittänyt raittiusasioista,
 sillä jos olen jomatta, en sitä tee itseni
 taikka ihmisten tähden, vaan Jumalani
 tähden — päinvastoin, jos kuulisin, että
 Jumala tahtois minua jomata, niin joi-
 sin itseni kaoliaksi siinä paikassa! ...
 Kas noin itsepäinen ja samalla — nöyrä
 Sinun Pekhasi on. ... Olenko puhunut
 liian ankarasti? Älä paheksu, kultani,
 älä! Saat Pekhasasi miehen, joka on tus-
 muisen ankara ja kirmuisen — helppä. —
 Etkö tuntenut sitä kuvaa? Se oli Yr-
 jön. Ei se ollut minun. —

Alla lankamatti tahtokirjeitäni. Mitä syvä on kargamu, siitä en puhunut.

Minun Pekhasi.

Se teatterikohde kirjessasi oli sulaisen
suloinen... Muistatho vielä meidän Teat-
terikäyntiä täällä Helsingin... "Ja Mai-
su on Vasantasena ja Pekka on Tsharudat-
ta"... "Ja Maisu on tuo kukka, joka kerran
satana vuotena kukoistaa, ja ken sen löytää,
hän on onnellisin auringon alla, ja se onnek-
linen on Pekka." — —

Lemmoinenko pieni runna Sinä olet,
ettet saa kirjessasi s- hin vastata? No,
eupn jatkaste, rakastan Sinua tuhat kert-
ta enemmän sydämessäni, vaikkeu muu-
ten s- llaakaan pahaa tarkoittanut. — —

Muistatho tuota runoa, jonka Sinulle
sepitin? Samalla lailla minäkin tunnen.
Meidän sydämemme sykkivät sopusoin-
nussa, ken Sinä olet iloinen, olen minäkin,
ken Sinä olet surullinen, olen minäkin.
Vaikku olemme kaukana toisistamme, olen
mehan kunninkin samalla liikkeellä: sielun-
me ovat toisen toisen luona. Se on ru-
osa, se on unelmaa, se on musiikkia. Ja
sen tähden meidän pitää kirjoittaa niin usein

Munna Mägiäni, munna Mägiäni, munna Mägiäni! Ennen van

Kuin voimme... Minkätähden teeskentelimme
one, kuin kuitenkin rakastamme Toisiamme
kuolohon asti ja kuoleman jälkeen ijan
kaikkisesti — minkätähden emme iloitsisi,
miksi emme tehisi iloa toisillemme mi-
keli voimme, kuin kuitenkin lentu riiv-
nassamme laulaa lempeä ja sopuisointua?
Uskokaamme, toivokaamme, rakastakaamme.
Kuin Sinä sitten tulit toinne asumaan, ja
me joudumme yhteen — silloin elämä on ru-
noa. En uskalla ajatellaakaan semmoista
onnea. Kuinka se on mahdollinen? ... Oi,
nuor kuluneet syhtynä päivät — muistatko?
Sinä ja minä — semmoista onnea emme
ennen olleet tietäneet... Onko sen kau-
niimpaa tänään maassa päällä kuin nuoren
tytön ja nuoren pojan viljoiton rakkaus?
Taha ajatus ei pääse heidän sydämeensä,
läsi kadosti kulkevat hifan eteenpäin, sulista
onnesta eivät saa sanaa suustaan, ja au-
dinko heille paistaa, ja liianut heille lau-
lavat, ja ihmiset heille hymyilevät — ja
he eivät tiedä muuta kuin että rakastavat.

Oi, kuin meillä on paljon muistoa! Ja niin syhyt... niin ohimenne yllä...!